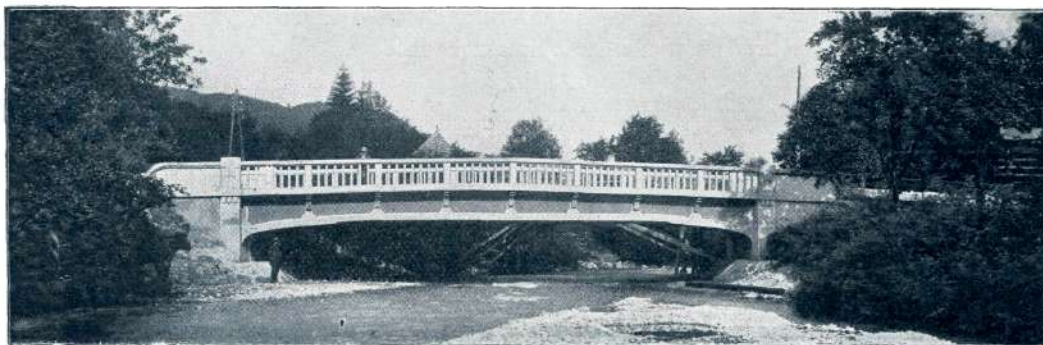

NOVI MOST
ČEZ SAVO PRI
MOJSTRANI.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

XV.

Alena je prejela od doma že tretje pismo, odkar sama ni nič pisala staršem. Rdečica jo je oblila, ko je iz kratkih in okornih stavkov gledala nanjo tesna skrb materina. Kakor bi izza peči zrlle očetove oči, hrepeneče in rosne, take so se ji zdele vrstice v pismu.

Takoj je odpisala, prosila oproščenja in za-trjevala, da ima dosti posla in naj jih nikar ne skrbi. Vsako važnejšo novico da jim takoj naznani.

Ko je ležalo pred njo zapečateno pismo, se je zamislila. Kakor koščen, tresoč se prst, se je dvignilo pred njeno dušo očitjanje.

„Otrok, kje je tvoje srce? Kje tvoja ljubezen?“

Koščeni, žugajoči prst je bil očetov prst, tisti, ki je štedil in pritrgoval, da je hranil in odgajal otroka.

Alena je opazovala ta prst in razumela očitek. V srcu jo je zbolelo. Segla je po pismu in ga poljubila.

Nato je naglo odšla na pošto, da odda pismo. Zdelo se ji je, da oče občuti ta poljub, da bo na pismu dotipal njeno gorko roko in se bo razveselil.

„Gospodična, a — seveda!“ se je oglasila Erna za pregrajo, ko je zagledala Aleno.

„Kakor bi umrli! Kar nič ne pridete! A — seveda, mladostni čajni večeri, a — seveda!“

Alena je bila zbegana in ni prenesla poštarici-nega pogleda, ki jo je srepo motril skoz okence.

„Oprostite, saj res ni lepo, ko sva sosed, da me ni bilo. Pobiljšala se bom!“

„Ne utegnate, a — seveda, nič ne zamerim. Mlado srce ima svoja pota, svoja — seveda!“

Erna ji je hudo-mušno pomežiknila, da je Alena zardela in se silno razveselila dveh kmet, ki sta prišli po opravku na pošto.

„Na svidenje, gospodična Erna!“

Alena ni utegnila seči po roki, katero ji je Erna ponudila skoz okence, tako razburjena je odšla. Srce se ji je vzvalovilo in jeza jo je trla.

„Zavist, blede zavist! Mar ne vem, zakaj to zbadanje? Vse so enake. Mara ni nič boljša. Celo Smrekarica me draži. Tako neumna nisem, da bi se v vsakega študenta zaljubila. — Ampak sedaj vam nalašč še ponagajam. Če bi ga pri tej priči srečala, roko v roki ga peljem pod Ernino okno. Nalašč! —“

Aleni so žarela lica v mrzlem vetru. Brez cilja je hitela po cesti, ki je bila že zmrzla. Pred šolo je zagledala Maro in Minko. Mara se je naglo okrenila in odšla v šolo, Minka pa se ji je pridružila.

„Mara tudi!“ je pomislila Alena, ker ji je Mara hladno odzdravila in se umeknila.

„Kam greš, Alena?“

Alena je skomizgnila z rameni.

„Ne vem!“

Minka je opazila kipečo rdečico v njenih licih. Oklenila je roko krog njene in jo tesno stisnila k sebi. „Pojdi z mano! Strniško grem povabit na Miklavžev večer. Lepo vsoto je prispevala za darila revnim šolaricam.“

„Grem,“ je odgovorila Alena in se stisnila k Minki kakor otrok.

„Kaj tako hitiš? Ti si vsa razburjena, Alenčica.“ Minka ji je pogledala dobrohotno v žareče oči, da se je Alena razveselila.

„Ah!“ je vzdihnila Alena.

Obe sta potem molčali. Ko sta že prišli skoz vas in se je za Plankarjem cesta zavila skoz molčeče polje, je izpregovorila Minka:

„Alena, razodeni mi, kaj ti je, če mi zaupaš! Ako mi ne, bodi prepričana, da nisem radovedna.“